

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Εκδευθέν υπό του έν Παρισίοις Συλλόγου πρός ενίσχυσιν τών έλληνικών σπουδών,
άξιωθέν άργυρου μεταλλίου έν τῇ Έκθέσει τῆς
Δ' Ολυμπιάδος και χαλκού έν τῇ Παγκοσμίῳ Έκθέσει του 1889.

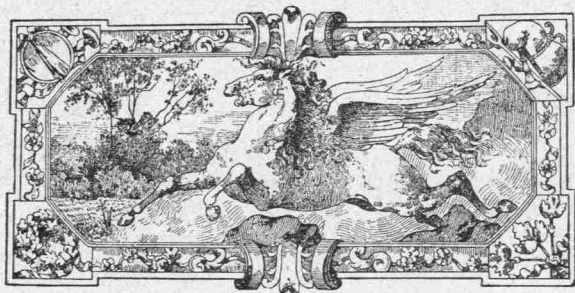
Τιμή συνδρομῆς έτησίως και προπληρωτέας: Διά τό Έσωτερικόν φρ. 8
διά τό Έξωτερικόν φρ. γρ. 10. — Τιμή φύλλου: Διά τό Έσωτερικόν
φρ. 0,20 δια τό Έξωτερικόν φρ. γρ. 0,20.

Διά καταχωρήσεις άγγελίων έν τῇ τελευταία σελίδι κτλ. γίνονται ιδιαίτεροι
συμφωνίαί. — Γραφειον: όδός Νομισματοκοπέου άριθ. 7 παρά τήν
Διεύθυνσιν τῆς Αστυνομίας.

1895.

Έν Αθήναις, 2 Απριλίου.

Αριθ. 14.

ΠΕΡΣΕΥΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ

(José Maria de Hérédia).

I

Του Κηφέως ή κόρη, ζωντανή, αλόιμονον! άκόμα,
Στό βράχο, στα μαυρόνησα, άνάμαλλη, σπαράζει
Κι' ένφ' τρομάρας σύγκρου βαθιά τό άναταράζει,
Δειμένο τό βασιλικό, του κάκου, στρέφει όσωμα.

Η μόρα δέρνει άνήμερη του Όκεανου τό στρώμα,
Στά κρυσταλλένια πόδια της πικρόν άφρόν ξεβράζει
Και μέσα, εκείνη, άπ' τά κλειστά ματόκλαδα κοιτάζει
Ακούραστο ν' άνοιγοκλή τό γαλανό του στόμα.

Μά ξαφνικά, ώσαν βροντή σε άφωτον αιθέρα
Ακούει χλιμίντρισμα στεγνό ν' αντιλαλή ως πέρα
Κι' άνοίγει ό τρόμος διάπλοτο τό ξαφνισμένο μάτι.

Βλέπει... με πέταμα τρελό ό Πήγασος σιμώνει
Φέρνει, όρθος στα πισινά, του Δία τό γνιό στην πλάτη,
Κ' ήσκιο γαλάζιο όλόμακρο στη θάλασσα ξαπλώνει.

II

Ανάμεσα στα κύματα, που κόψτουν άφρισμένα
Τό πέταμά του, ό νικητής τῆς Μέδουσας προβαίνει.
Κι ένφ' τό αίμα, ιδρός ζεστός, άπ' τό κορμί του βγαίνει,
Παίρνει τήν ξανθομάλλινη στην άγκαλιά Παρθένα.

Στό άδέρφι του Χρυσάορος επάνω, που ώργισμένα
Στό κύμα κρούει τις όπλές, και με άφρό τους ραίνει,
Βάζει τήν Κόρη, που γλυκά τόν σφίγγει χλωμασμένη
Σε στήθια από τά κλάματα άκόμη φουσκομένα.

Τόν σφίγγει κ' ή άφροδροσιά τους δυό μαζί σκεπάζει.
Δειλά εκείνη στο άλογο πιο πάνω ανεβάζει
Τά ώραία πόδια που φιλά ένα φευγάτο κύμα.

Μά ό Πήγασος, που επανωτά φτερνίζει τά πλευρά του
Ψηλά, στού "Ηρωος τῆ φωνή, πετόντας μ' ένα βήμα
Χτυπά στον έντρομο ούρανό τά πύρινα φτερά του.

III

Σιγά πετόντας τό Άλογο τό φτερωτό από πέρα
Με τάνοιχτά ρουθούνια του άέρα φυσά που άχνίζει.
Με μια τους φέρνει του φτερού τρεμούλα, που άνεμίζει
Μεσ στη γαλάζια τῆ νυχτιά, μεσ στον ξανθόν αιθέρα.

Πετούν· κι άφίνουν πίσω τους τῆς Αφρικῆς τῆ ξέρα.
Νά κ' ή Ασία... μια ξρημος... ό Λίβανος καπνίζει
Στεφανωμένος καταχνιά, και πέρα εκεί άφρίζει
Λευκό τό μνήμα πόκρυψε τήν Έλλη μιάν ήμέρα.

Σάν δυό θεόρατα πανιά ό άνεμος φουσκώνει
Τίς δυό φτερούγες, που πετούν άπ' άστρο σε άστέρη
Κάνοντας κούνια όλόθερμη στο άγκαλιασμένο ταιρι.

Και κει ψηλά, που ό ήσκιος των περνά σειστός κι άπλώνει,
Στον Υδροχόο ανάμεσα και στον Κριό θωρούνε
Τά δυό τους Άστρα κρεμαστά ν' άσπροφεγγοδολούνε.

ΓΡΥΠΑΡΗΣ

